

VITÁL MÁRIA

Emlékek

Fényben úszó mező
ösvényére hívott
a nyári szellő.
Aranylepelbe burkolta
testünk, s lelkünk
viharvert kabátját
könnyedén levettük.
Rég múlt emléket
kavart a forgószél,
frissítette nyári zápor,
dühöngött felettünk az ég.
Szemünk tükrében lelkünk
aranyfátyolba öltözött,
emlékek szivárvány színe,
a szívünkbe költözött.

Ne mondj semmit

Ne mondj semmit, hadd
peregjenek a percek.
Olvass a szememből,
és megérted lelkem.

Ne mondj semmit, én
szóvirággal díszítem lelked.
Nyiladoznak, beszélnek hozzám,
a legszebb virágkelyhek.

Ne mondj semmit, mert
érzéki ajkad üzenetét értem.
Szerelmes szíved vágyát,
csók közben is érzem.

Ne szólj semmit, mert
a szemed tükrében olvasok.
Szavak nélkül is reám talál
betűkből font gondolatod.

Ne szólj semmit, csak
élvezzük a varázslatos Napot,
tüzes sugarában égek,
s könnyezve olvadok.

Ne szólj semmit, ha
karjaidba kerget a vágy.
Simogass gyengéden,
s hallgasd a szívem dallamát.

Nekem kell...

Nekem kell egy hang,
mely fülemben cseng.
Egy hang kell nekem,
mely a fényhez vezet.

Nekem kell egy szó,
mely hozzád szólít.
Egy szó kell nekem,
mely útnak indít.

Nekem kell egy kéz,
mely kezemhez ér.
Egy kéz kell nekem,
mely vezetni kész.

Nekem kell egy ölelés,
mely karodba hív.
Egy ölelés kell nekem,
hol értem dobog egy szív.

Nekem kell egy fény,
mely sötétségben kutat.
Egy fény kell nekem,
mely mutatja az utat.

Életem vászna

Reggeli ébredéssel
reám telepedett
a sötét világ,
ezernyi terhet
vállamra vetett,
s a lelkem,
segítségért kiált.
Zavart elmém,
pályaváltást rendel,
vérző szívvel váltok,
tisztá lelkülettel.
Ködös légkörben
színtelen a világ,
lelkem egy hófehér
vászonért kiált.
Életem sötét vásznát
mától újra cserélem,
rá a színes képeket egy
új élettől remélem.

Csak sírj, sírj

Csak sírj, sírj,
Némán engedd ki könnyed.
Csak írj, írj,
Lelked terhe így lesz könnyebb.

Csak hívd, hívd,
a múzsa ott lesz nálad,
csak írj, írj,
tollad hegyén folyjon a bánat.

Csak írj, írj,
Karcold ki lelkedből a kint,
Csak sírj, sírj,
Ólomcseppjét hagyd odakint.

Lelkem mosolya

Bánatom gyömöszölöm
lelkem mélyére, álmaim
toloncolom szívem rejtekébe.
Búsult haragom kiöntöm,
duzzadt lelkem kelyhéből,
kiengedem a keserúséget,
a fájdalmas mélységből.
Vádaskodás, bíraskodás
forrását torlaszolom, érzed?
Gördülnek a könnyecseppek,
arcomra festett ösvényen.
Alkonyat nyomait elnyeli
az éjszaka, takaróként beborít
a remény, a csend szava.
Hajnali gyémánt-könnyek,
fénybe öntik arcomat.
Ablak résén besurrant
a felkelő Nap sugara.
Szívem titkos ajtaján
egy új fény, jel belépett,
szomorúság keretéből
lelkem mosollyal kilépett.

Májusi éj varázslata

Testünk takaróján
sejtjeink milliárdja
dolgozik a létért,
burokba fogant
vágyaink reszketnek a
boldogság és gyönyör
édes mámoráért.
Bőrünk bársonyán
ezernyi csepp oltja
felizzott testünk
lángra lobbanását,
májusi éj varázslata
alatt, ragyogó csillagok
lesik a testünk s lelkünk
egybeolvadását.

Nem hagyom

Nem hagyom, hogy bűnt bűnre halmozzon,
s rideg mélységbe sodorjon az ár.
Akarom, hogy a fény melegítsen,
mint a földet átölelő napsugár.

Nem hagyom, hogy test táplálékát
mohón vedd magadhoz,
Akarom, hogy a lélek tápláléka
feléd gyors léptekkel haladjon.

Nem hagyom, hogy a zord világ
kegyetlen keze magához ragadjon.
Akarom, hogy a gondoskodás leple
lelkedre és testedre tapadjon.

Nem hagyom, hogy a gyűlölet
járványa lelkedet elérje.
Akarom, hogy szeretet magja
szívedben csirázzon, érjen, s éljen.

Száraz ágba nem...

Tüzesen perzselt az augusztusi nap,
felégttem, mint egy szalmaszál.
Szemet maró füstfelhők között
nem nyújtózik a zöld, sem a száraz ág.

Arcomba harapott a láng nyelve,
keserűség sava marja a torkom.
Pirító kedve odalett a napnak,
büszkeségem vaskebelben hordom.

Futótűzlángjában égek az
őrület tarlóján, a homokon.
Sötét hamuja satírozza lelkem,
de száraz ágba nem kapaszkodom.

Bolondos április

Április, te bolondos hónap,
ma elbúcsúznak, mert
a májust várjuk holnap.
Az ég villanó vakuja
fényképet készít a tájról,
búcsúkönyvek hullnak,
a zuhanyozó fákról.
Bordáink rácsa közül
sikolyt lehel a lelkünk,
örvendve várjuk a májust,
s e bolondos hónapot felejtjük!

Költészet napja

Ha költő vagy,
hát kérve kérlek,
vállald hűen az ígéket.
Ültesd a fáklyavivő
gondolatod magját,
palántáját az ifjak
hadd gondozzák.
Fűzd a gyöngybetűket
virágzó szavakba,
szíved érzéseit,
vésd a könyvlapokra.

Mikor azt hittem...

Mikor azt hittem, hogy a napsugár
ragyogva körbe táncol,
nem tudtam, hogy a felhő lába,
napfényben is beárnyékol.

Mikor azt hittem, hogy a tavaszi nap,
aranyruhába öltözteti testem,
nem tudtam, hogy a sötét éj gyászba
csavarja darabokra tört lelkem.

Mikor azt hittem, a családért
feláldozom magam,
nem gondoltam, hogy szeretteim
majd önzőnek tartanak.

Mikor azt hittem, hogy az öröm
és a boldogság lesz velem,
nem sejtettem, hogy a párnám
bánatos könnyekkel lesz tele.

Mikor azt hittem, hogy az éjszaka
nyugovóra hajthatom fejem,
nem gondoltam, hogy kínzó
fájdalom gyötör álom helyett!

Az élet színpadán

Az élet színpadán
szűk lett a tér.
Halmokra rakott
jelmezekre már
semmi se fér.
Sminkmester-szobában
új álarcnak nincs helye,
függöny mögött a
súgónak nincs üzenete.
Lement a függöny,
mögötte néma csend,
megállt a levegő....
Egy hangra figyelj.....odabent.

Szeptemberi fény

Később ébred a szeptemberi Nap,
álmosan bújik meg arany köntösében.
Necc hálóját lassan hurkolja, hogy
testünk palástjához érjen

Kora reggel magához vonz
sugárzó, meleg fénye,
felkúsznék a fényszálán
az ismeretlen messzeségbe.

Vakon átvergődnek
a borús felhők között,
itt hagynám a földi
lét halálát: a közönyt.

Két kézzel kapaszkodnék
a föld s az ég légi hídján.
Sötét vásznán megpihennék, s
barátom lenne a szél és a villám.

A hold ezüst udvarába ha
elkísérne két szemed,
csillagként tündökölnék...
ragyognék...Csak neked!

Testemre selyem fátyolt
szőtt a libbenő szellő,
arcodra ha csepp peregne,
én vágtam át a felhőt.

Szeptemberben célhoz értem,
a nap perzsel majd tovább,
sugarában benne égek, s
fényével tündöklök – reád.

Hazugság

Oly rideg a hazug világ,
hideg lehelete gomolyog.
Sötétsége reád telepszik,
s te a félelemtől – hagyod.

Hagyod, hogy gyomrodban
gyülekezzen a görcs s a fájdalom.
Lelkedbe préseled a düh leheletét:
a szomorúságot s a bánatot.

Hagyod, hogy a gond erdejébe,
alattomos ösvény vezessen.
Kockázatos léptek roppanása
kétségekkel kísérgessen.

Őszinteség ösvényéről a félelem
eltérít. A csúszós, sziklás hegyről
hazug lábaival a vakmerőség
vezet – pengeélű pereméről.

A hazugság világában elveszítéd
a térben az időt, vakvágányon a fényt.
Félelem útjára engeded az érzekeid,
elveszted a világ őszinte szeretetét.

Tél-család

Télanyó hófehér
pongyolába öltözött,
Télapó szakállába
a dér beköltözött.

Téli fák ágait
Jégherceg gipszeli,
Hófehér pólyába
Jégtündér tekeri.